

Vali CATRINA

Păienjenișul crimelor

Românii

EDITURA CRISTAL

Vali CATRINA

PĂIENJENIȘUL
CRIMELOR

Cristal

Iași, 2008

Vasilica CATRINA
PĂIENJENIȘUL CRIMELOR

Grupul de Edituri LUMEN
Editura Lumen este acreditată CNCSIS sub nr 003
www.edituralumen.ro

Redactor: Morariu Irina Maria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale:

Catrina, Vasilica

Păienjenișul crimelor/Vasilica CATRINA-

Editura Cristal

Pag. 330

ISBN- 978-973-87942-9-0

Vali CATRINA

PĂIENJENIȘUL
CRIMELOR

Cristal

Iași, 2008

Pagină lăsată goală
intenționat

1

1990.HAGIENI.CONSTANȚA

Străinul îmbrăcat cu jachetă din piele de căprioară încercui talia animatoarei. Prinse privirea patronului și îi ceru tacit încuviințarea

Ali aprecie gustul clientului. Lucia era frumoasă ca o păpușă, cu părul ei roșcat, ochii albaștri și tenul ca de porțelan. Promise:

- Lucia te va ajuta să te relaxezi. Du-te in cameră.

În aceeași clipă, tobele bubuiră, anunțând că peste douăsprezece ore, anul 1990 va aparține trecutului.

Ali urcă pe podium. Atinse umărul solistului, dându-i de înțeles că poate să se retragă. Răcni:

- Bucurați-vă, prieteni! A început Carnavalul animalelor! Să închinăm pentru el și pentru 1991 care se grăbește să vină cu traista plină!

Străinul urcă scările cu pași nesiguri, sprijinindu-se de balustradă. Simțea privirile lui Ali și ale body-guardului în ceafă. Ajunse la ultimul etaj. Își scoase jacheta, ca și cum ar fi fost copleșit de căldură; o azvârli de-a curmezișul umărului, ținând-o cu două degete. În mâna rămasă liberă ascundea o seringă minusculă; încăpea perfect în spațiul dintre inelar și degetul mijlociu.

Zări cei doi dobermani cu păr de abanos, culcați în dreptul separeului izolat fonic, aflat la capătul holului lung de o sută de metri.

Începu să pășească într-un fel curios, ca și cum încălțămintea l-ar fi jenat. Își lăasă greutatea corpului pe părțile exterioare ale labelor picioarelor, permițând lamelor și cârligelor de oțel fixate pe tălpile groase ale bocancilor să iasă din locașuri și să se activeze.

Dobermanii întoarseră capetele spre necunoscut. Rămaseră neclintiți, fără să manifeste nervozitate. De abia când pericolul ambulant ajunsese la doi pași, dobermanul lipit cu spatele de ușă atacă.

Străinul pivotă, proiectându-și piciorul stâng astfel ca talpa bocancului să izbească capul animalului. Dobermanul scheună

aproape omeneste până când se prăbuși într-o baltă de sânge. Rămase nemișcat.

Cealaltă fiară execută un salt în aer și-i sări omului la beregată. Era o femelă, gestantă, extrem de periculoasă acum că-și pierduse perechea.

Străinul își azvârli înaintea brațului cu seringă; înfipse acul, în timp ce pumnul drept lovea cu forța unui baros.

Colții albi ai femelei clămpăniră în gol. Căzu pe spate, printr-o fereastră larg deschisă, cu vedere spre curtea exterioară. Ateriză pe un munte de gunoaie înălțat lângă tomberoanele din care deversau reziduurile domestice adunate de la Crăciun.

Străinul aruncă leșul celuilalt animal pe fereastră. Curăță sângele de pe pardoseală, folosind o carpetă ieftină. O ascunse într-o cămăruță unde femeile de serviciu își țineau uneltele de lucru. Năvăli în separeu.

Un ins negricios, ghemuit deasupra unei măsuțe, studia o grămăjoară de pietre strălucitoare. La apariția intempestivă, întoarse capul.

Străinul îl înșfăcă de beregată. Strânse până când indianul dădu semne că-și va pierde cunoștința. Atunci îl eliberă. Scotoci prin buzunarul pantalonilor și scoase un săculeț îmbrăcat în folie neagră. Îl întoarse cu fundul în sus.

Peste meleuri aterizară o ureche (cu un inel agățat de lob) și degetul arătător al unui bărbat (împodobit cu un inel). Pe fiecare bijuterie din aur alb erau montat câte un rubin în jurul căruia străluceau diamante de o cincime de carat, ca acelea aflate pe măsuță.

- Cunoști suvenirurile, Singh? Sau trebuie să-ți reîmprospătez amintirile?

Pentru Singh, engleza vorbită de celălalt, cu o modulație în voce scandalos de asemănătoare cu a sa, reprezenta cheia recunoașterii inamicului. Insul cu trăsături caucaziene se născuse în măruntaiele munților Indiei. Nu înfrunta un curier orb, ci un maestru asasin. Foarte puțini își permiteau să-i închirieze serviciile.

- Bunicul și sora mea trăiesc? bolborosi.

- Sigur că da. Ce crezi că suntem? Animale?

Întrebarea provocatoare reclama un răspuns imediat.

Singh se holbă la torționar. Zise cu deplină convingere:

- Ești un animal cu chip de om, cu o reputație de cruzime înfiorătoare. *Ești Ghidul spre moarte.*

Singh își rememora lanțurile muntoase ale Himalayei, unde sirdarii îi călăuzeau pe alpiști spre piscuri înzăpezite neatinse de muritorii obișnuiți, sfătuindu-i cum să supraviețuiască vicisitudinile naturii, toanelor duhurilor munților și invidiei morților; căci stafile alpiștilor ghinionști cutreierau fără astâmpăr, cerând ofrande pentru a permite continuarea ascensiunii, la fel de periculoși din cauza geloziei lor ca vremea, munții și zeei. Dintr-un neam de oameni curajoși, dintre sirdari, doar unul alesese să-și călăuzească semenii spre moarte. Poate pentru că avea trăsături caucaziene.

- Prezentările au fost făcute, declară Sirdar. Să trecem la afaceri.

Scoase din buzunar un plic. Extrase un document și îl depuse pe măsută.

- Semnează aici că ieși din circuitul tranzacțiilor cu diamante. Sunt prea stresante pentru sănătate. Dobermanii au ajuns la gunoi. Decizi acum dacă aceeași soartă o vor împărtăși rudele tale.

Singh citi documentul. Dacă valida tranzacția, pachetul majoritar de acțiuni al firmei întemeiate de strămoșii săi cu opt generații în urmă avea să treacă în posesia unui consorțiu obscur intitulat Gem Trade. Iscăli.

- Merită să pierd jumătate din avere dacă îmi salvez familia.

- La ce altceva sunt buni banii?! aprobă Sirdar. (Scoase din plic trei copii ale documentului.) Semnează-le și pe astea.

Singh încercă să afle cine se află în spatele atacului. Pescui la întâmplare, invocând un rival temut:

- Lui Ernesto i-a secat imaginația? Auzi, *Gem Trade!* Se spunea că toți Morelli ajunși la Kroton în poziții cheie trebuie să demonstreze că moștenesc viziunea creatoare a fondatorilor companiei. Și bineînțeles, obsesia pentru pasărea Phoenix.

Sirdar își miji ochii; lucra de fapt pentru Mario Morelli. Se cunoscuseră când italianul îi ceruse să se cațere împreună pe muntele sfânt neescaladat vreodată de nepalezi. Reușiseră

ascensiunea pe Machapuchare, dar de atunci niciunul dintre ei nu mai primise viză de intrare în Nepal. Nu c-ar fi contat, bineînțeles. Sirdar începuse o altă carieră, mai fructuoasă decât cea de ghid, și lucra ca asasin plătit.

Singh dezvălui informații plătite în servicii de zeci de ori mai valoroase decât diamantele și conturile bancare de șase cifre, sperând că sădește semințele distrugerii dușmanilor.

- Cunoști legenda păsării mitice? Phoenix este emblemă pentru Kroton. Dar Morelli au dușmani istorici, pe aceste meleaguri; de-a valma, vii și morți. Cei din urmă pot să renască, ca Phoenix, din cenușă. Sunt de-o seamă cu morții Himalayei. La fel de nemiloși.

- Semnezi sau aștepti ca rudele să-ți fie ucise, una câte una?

Singh era de acord să plătească doar cu averea sa și viața sa, nesăbuința de a fi crezut că n-o să fie urmărit când își promova interesele pe 31 decembrie 1990, în România, țara unde Morelli cunoscuseră gustul înfrângerii. Se întâmplase acum trei sute de ani. Se putea întâmpla din nou. Și-atunci, masacrarea familiei lui ar fi căpătat alt sens decât cel atribuit de vrășmași. Semnă, sperând că roțile karmei se vor învârti în favoarea inocenților.

- Îți vom da de știre unde se află, promise Sirdar, înainte de a dispărea.

Singh apucă cu mână tremurătoare cercelul cu rubin. Din cauza lacrimilor, ochii săi își pierduseră acuitatea vizuală. Lobul urechii se clătina obscen. Merse la fereastră. În lumina lunii, rubinul strălucea sinistru.

O rafală puternică de vânt desprinse cercelul. Bijuteria îi rămase între degete, dar bucățica de carne pluti prin aer și căzu peste niște mormane de gunoi. O mogâldeață se mișca printre ele și scheuna încetișor.

Singh crezu că e în căutare de hrană. Își pierdu cumpătul. Se cocoță pe pervaz, hotărât să înșface înaintea fiarei, rămășița aceea scumpă. Scăpă inelul fără să bage de seamă. Calculă: până jos erau patru-cinci metri. Riscant, dar nu putea coborî prin holul înțesat de lume, nu le putea mărturisi...

O durere năucitoare i se instalează în piept. Trebuia să lupte pentru fiecare gură de aer. Nu mai reușea să-și mențină echilibrul. Am să cad, îi trecu prin minte. Am să zbor. Se prăbuși însă pe pardoseală, fără suflare.

***

- S-a rezolvat, anunță Sirdar telefonic. Țin totul sub control.

Închise, fără a-i da șansa lui Mario Morelli să-l chestioneze. Îndesă în geanta de voiaj obiectele de toaletă. Auzi un foșnet și se întoarse fulgerător.

Din ușa, Lucia zâmbea îmbietor. Înainte ca Sirdar s-o oprească, se strecură în cameră. Ducea o tavă pe care se aflau două pahare, o sticlă de vin și una de șampanie.

- Renunți dintr-o dată la distracție? se miră Lucia.

Sirdar arată celularul. Se scuză:

- Am primit vești proaste. Trebuie să plec imediat.

- N-ai bani să-ți plătești consumația? întrebă Lucia.

- Nu te-ai interesat la recepție?

Lucia zâmbi fermecător.

- Știi ce, te scot din motel, prin ușa din spate, cu o condiție.

Golim împreună sticlele astea.

Îi întinse bărbatului un pocal cu șampanie. Ea sorbi o înghițitură de vin.

Sirdar medită. Călătoria cu motocicletă avea să dureze cinci ore. O gură de alcool i-ar fi pus sângele în mișcare.

Lucia își împleti brațul cu cel al bărbatului și îl forță să bea din pocalul ei. Apoi gustă din șampanie. Inversară rolurile. Goliră amândouă sticlele.

După un ceas, Sirdar sforăia zgomotos, prăbușit de-a curmezișul patului.

Lucia se sprijini de perete. Zâmbi răutăcios. Înainte de a urca, dăduse pe gât jumătate de litru de ulei și înghițise două pachete cu unt. Vomitase un sfert din ce îngurgitase, dar grăsimea atenuase efectul băuturilor.

Se târî până la chiuveță și dădu drumul la robinet. Timp de un sfert de oră, își răcori tâmplele, fruntea și obrajii înfierbântați.

Vederea îi rămase împăienjenită; mâinile îi tremurau, dar avea mintea limpede.

Verifică portofelul turistului. Din acte reieșea că e cetățean englez. Vorbea remarcabil de bine românește pentru un englez. Avea și un teanc substanțial de bancnote: lei, dolari și lire sterline. Tipul se scâldea în bani, chiar dacă ajunsese la motel călare pe o motocicletă.

Lucia puse actele și portofelul exact de unde le luase. Se sprijini de masă, încă nesigură pe picioare. Formă un număr de telefon. Anunță cu glas scăzut:

- La carnaval, a venit Moș Crăciun. Are cadouri pentru băieți năzdrăvani. Trebuie doar să scuturați *Traista*. După apusul soarelui.

***

Concentrația otrăvii, redusă la jumătate din valoarea normală, era menită să prelungească tortura.

Femela nu mai avea forța să schiaune. Ochii ei de jăratec erau stinși. Se făcea ghem sau se destindea ca un arc, pe măsură ce drogul se răspândea în organism.

Mișcărilor convulsive, la intervale neregulate, reușiră, de-a lungul ceasurilor scurse între prânz și apus, s-o îndepărteze de tomberoane. Spre asfințit, instinctul de luptătoare o părăsi.

Cei doi tineri care coborâseră din autoturisme ignorară fapta încovrigată de la marginea drumului. Îi interesa să parcheze cât mai aproape de intrare, pentru a nu se speti cărând navetele cu bere.

La intrarea în motel își irosiră timpul, încercând să evite ciocnirea cu un bețiv.

Până la urmă, bărbatul grizonat își croi drum printre tineri. Era veterinar în timpul liber; meseria de bază era să-și petreacă timpul la motel. Ali nu-l obligase niciodată să-și achite consumația; aprecia că Mușat își dovedise utilitatea, oblojind rănila clienților scandalagii, ținând în felul acesta poliția la distanță.

De data asta, veterinarul întrecuse măsura. Și doar știa efectul devastator al băuturilor oferite cu generozitate de Ali: un pahar cu vin, specialitatea casei, pentru a onora trecutul; o cupă cu șampanie franțuzească pentru a cinsti viitorul. Tăria licorilor, combinarea lor

și ingredientele folosite erau menite să frângă rezistența celui mai experimentat băutor.

Ali hotărâse: Mușat era prea beat ca să-i fie de folos; trebuia deci să-și ia tâlpășița și să se întoarcă după revelion.

Veterinarul ar fi procedat întocmai dacă și-ar fi recunoscut mașina. Făcu câțiva pași pe marginea șoselei, trăgând în piept aerul rece, sperând că vederea i se va limpezi.

Ochii îi rămaseră însă la fel de încețoșați. Se sprijini de un copac și se îndoi de mijloc. Își vârî degetele în gură pentru a-și goli stomacul de otrăvurile lui Ali și văzu un animal cu blană întunecată, torturat de durere, străduindu-se să geamă, fără să reușească decât să-și arate lucirea colților albi.

Cu eforturi uriașe, sub ochii omului, femela aduse pe lume un pui. Era primul ei născut; stăpânul o antrenase pentru luptă; nu fusese crescută pentru reproducere.

Procesul de expulzare a puiului trezi interesul profesional al lui Mușat și îl trezi și pe el într-o oarecare măsură. Era puțin probabil ca puiul să supraviețuiască fătării premature. Îl întoarse pe o parte. Minune! Puiul își repezi botișorul, încercând să atace. Femela avea să moară în curând. La fel urma să se întâmple și cu puiul dacă nu va fi îngrijit.

Mușat medită. Să părăsească dobermanul cel mititel, ori să-i dea o șansă? Lui îi dăduse cineva vreo șansă? Cum o să-i plătească chiria scorpiei hrăpărețe cu nume de zeiță? se întrebă.

Găsi instantaneu răspunsul. Dobermanul cel mititel, negru ca abanosul – Hades scăpat din infern – reprezenta un mijloc inedit pentru a-și achita datoriile sau a obține măcar o păsuire. Scorpia avea să-i ofere puiul, nepoatei, așa cum îi dăruise acesteia un nume, casă și masă. Hades pentru Cora cea zvăpăiată. Mușat vârî puiul în buzunarul mantalei. Zâmbi când auzi scâncetele de protest.

- Hei, Mușat! îl strigă bodyguardul. Patronul te roagă să-l duci în Constanța și pe Florin.

Mușat se învârti în loc. Ridică brațul, cerșind ajutor. Deși mintea i se limpezise, pe vedere și auz la distanță nu putea conta; era incapabil să descopere de unde vin strigătele.

Florin, solistul trupei, claxonă de câteva ori.

Muşat se dumiri. Porni cu paşi clătinaţi spre maşină. Lângă capotă, stomacul i se revoltă. Icnii şi vomită toată băutura consumată. S-ar fi prăbuşit în murdărie dacă Florin nu l-ar fi prins la timp.

Bodyguardul se înfurie.

- Beţivanul ți-a răsplătit ajutorul, mânjindu-ți geaca, Florin. Directoarea căminului o să creadă că ți-ai băut creierii; va da vina pe Ali.

- Da? Și ce-i nou în asta?

Florin își scoase haina îmblănită și o azvârli ostentativ în zăpadă.

Bodyguardul culese geaca de pe jos.

- O să le zic fetelor să o spele.

- Nu, las-o. Nu mai am nevoie de ea. Părăsesc țara, ai uitat?

Florin se întoarse spre Muşat. Îl plăcuse întotdeauna pe veterinarul cel beţiv

- Te simți mai bine, domnule? întrebă cu blândețe.

- H...m, da. Pot să conduc.

Bodyguardul își făcea griji pentru băiat. Îl ştia de când se pripăşise la *Traista*. Crescuse sub ochii lui.

- Florin, chiar vrei să te călătorești cu el până la Constanța?

- Trebuie să-mi încerc norocul. Dacă nu apar până în zori, prietenii vor pleca fără mine.

- Dumnezeu să vă ajute să ajungeți cu bine! le ură bodyguardul.

- Dumnezeu să ne ajute pe toți în seara asta, răspunse Muşat. Hei, un An Nou fericit!

***

După ghinionul cu veterinarul beţivan, cei doi tineri charismatici descoperiră că necazurile nu se sfârşiseră: în motel îi aştepta o ambuscadă.

Fete vesele îi încercuiră. Cu vorbe dulci, linguşeli, chicoteli și amenințări, îi constrânseră să participe la Carnavalul animalelor.

Din traista purtată de maestrul de ceremonii, Phoenix alese un fes caraghios. Pentru Cris găsi o beretă stacojie. Respinse categoric băuturile oferite de fete.

La Carnavalul animalelor, nu se acceptau refuzurile. Libertatea era un bun greu de cucerit.

Tinerii scăpară totuși datorită condiției fizice excelente. Executarea un slalom presărat cu obstacole, șerpuind strategic printre mese, chelneri și dansatori, urmăriți îndeaproape până când o fată răsturnă o tavă cu băuturi în capul unui individ ras în cap.

Doi chelneri aflați în apropiere trântiră tăvile cu băuturi în brațele tinerilor vânați de animatoare și se agățară de masa pe care chelul voia s-o răstoarne. Ei se străduiau din rășputeri să-l împiedice.

Tinerii depuseră tăvile pe o masă părăsită. Phoenix înșfăcă o sticlă cu vin și se refugie cu Cris în colțul opus al salonului.

Cris urmărea cum decurge tratativele între chel și animatoare, în timp ce Phoenix se uita după Ali. Privirea-i poposi asupra unei fete deghizate în ursuleț.

- Demoazele vin spre noi, raportă Cris. Chelul se agită. Parc-ar vrea să le urmărească. Unde naiba e patronul?

- Până când apare Ali, folosim scuturi vii. Ne cuplăm cu altcineva și fetele ne vor lăsa în pace. Ursulețul cu ochi albaștri de vizavi este exact pe gustul meu.

- O fi altă animatoare, oftă Cris. Vine încoace.

- Pe acelea le cunosc. Toate au trecut prin patul meu.

Phoenix surâse curtenitor tinerei cu mișcări de dansatoare profesionistă. Categorie nu făcea parte din grupul de animatoare angajate de Ali pentru a-i ajuta pe fraieri să-și cheltuiască banii în motel.

Dădu un bobârnac urechii pleoștite care-i acoperea partea stângă a obrazului și se prezentă:

- Eu sunt Phoenix.

- Nu-i caraghios ca un buldog să poarte numele unei păsări fabuloase? se amuză fata.

Când vorbea, ochii albaștri îi scăpărau de îndrăzneală și veselie.

- Pesemne că la circ nu v-au învățat totul despre animale și păsări. Știu ce au în comun? întrebă conspirativ Phoenix.

Laura râse. Se întoarse fără să răspundă și se îndreptă în pași de dans spre Nina, sigură că reușise să capteze atenția bărbatului.

Phoenix culese două cupe de pe tava purtată de un chelner, i le întinse lui Cris și-l sfătui:

- Să nu bei. Nu te dă gata dintr-o dată; își face efectul cam într-o oră, dar când te ajunge, te doboară. Creierii îți rămân îmbibați și când te trezești, scâncești după otrava asta ca un bețiv înveterat.

- Vinul e mai bun? întrebă Cris.

- Are același efect. Cupele de șampanie sunt pentru distragerea atenției. Îmi trebuie sticla în caz că ajungem la încăierare.

- Între luptă și distracție, o aleg pe ultima. Să-i dăm naibii pe amicii noștri pentru un ceas! O aventură amoroasă ne-ar pigmenta plăcut, cărașia plictisitoare.

- Gândim la fel.

Cris fixă ostentativ ungherul unde „ursulețul” amicului său discuta cu o fată deghizată în iepuraș.

Nina era cam abătută.

- El o fi? ! întrebă. Cărlionții ăia caraghioși...

... Sunt la fel de falși ca inocența lui și-a mea, hotărâ Laura. Urechile pleoștite ascund cusătura prin care zulufii sunt atașați la fes. A, și-am uitat să-ți spun că după ce s-a prezentat, a debitat gluma lui favorită.

- Ce glumă?

- Îți va spune Cris, prietenul lui. Arată chiar mai bine decât Phoenix. Dacă nu aș fi decis că asul pilotajului îmi va aparține, Cris ar fi fost alesul.

Laura clipi de câteva ori din gene, în semn de salut, în direcția tânărului desprins parcă din paginile unei reviste de modă. Se îndepărtă.

Cris atacă.

- Salut, Iepuraș Argintiu! Ți-am adus ceva ca să te încălzești. Mi s-a părut că te-a dat gata petrecerea.

Nina sorbi șampania dintr-o înghițitură. Ochii ei ca niște mărgelușe îl priveau sfidător pe Nemeș.

- Mi se pare mie sau tot tremuri? Poate că locul tău nu e aici, Bunny.

- Cum să te conving că nu e adevărat?

- Să ieșim afară! propuse Cris. Ne putem cunoaște mai bine.

Phoenix se îndreaptă spre Laura cu pași lenți. Grăbi pasul când o văzu cum încearcă să se ferească de atențiile chelului. Se izbea de tip de două ori în aceeași noapte. Devenea enervant.

După o încercare eșuată de a-și strecura mâna în decolteul Laurei, Chelul o înșfăcă de umeri. Ea se smuci. Mâneca tunicii îi alunecă, dezvelind un ceas brățară din aur, împodobit cu încrustații superbe.

Chelul își holbă ochii. Degetele-i coborâră de-a lungul brațului fetei până când ajunseră la ceasul brățară. Calcula. Era atât de absorbit încât îl observă pe Phoenix doar când acesta se plasă în fața Laurei.

Tănărul zâmbi scurt. Îndepărtă cârlionții falși din ochi. Strânse gâtul sticlei cu vin.

Chelul percepu violența de care era capabil Phoenix. Simți pericolul. Îl simțiră nedefinit toți petrecăreții. Conversațiile se opriră. Taraful de lăutari încetă tărașboiul.

Chelul bătu în retragere. Era revelionul și voia să-l apuce și pe cel următor.

- Scuze, îngână. Nu știam că e domnița ta. N-am vrut să pricinuiesc neazuri.

Phoenix îl urmări cu privirea pe individ până când văzu că e acostat de Ali. Alarmat de tăcerea suspectă așternută în salon, patronul părăsise în grabă bucătăria.

Fără o vorbă, Ali și omul său de încredere îl conduseră pe scandalagiu spre ieșire.

- Prietenul tău nu-i deloc plăcut, reuși să spună Chelul înainte să i se închidă ușa în nas.

- Despre cine vorbește? întrebă Ali cu glas scăzut.

- Tipul cu nume ciudat care se oprește uneori să se aprovizioneze cu băutură. De data asta a venit însoțit. Amicul său a agățat pe o tipă, el se pregătea să facă la fel, când a intervenit Chelul. Îl cunosc după reputație. Îi plac la nebunie încăierările, a băgat în spital o gașcă de țigani înarmați, fără să se aleagă cu vreo rană. Acum și-a găsit nașul.

Continuarea acestui volum o puteți lectura
achiziționând volumul de pe

www.editalumen.ro
www.lumenpublishing.com

sau din librăriile noastre partenere.

Publicat cu finanțarea:

LUMEN
www.EdituraLumen.com